

Redactare: Anca Tach

Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad

Corecțură: Mihaela Cosma

Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LARWOOD, KIERAN

Saga celor Cinci Tărâmuri / Kieran Larwood ; il. de David Wyatt ; trad. din lb. engleză de Viorel Zaicu. - Pitești : Paralela 45, 2019-
vol.

ISBN 978-973-47-2991-3

Cartea 1 : Legenda lui Podkin O Ureche. - 2019. - ISBN 978-973-47-2992-0
I. Wyatt, David (il.)
II. Zaicu, Viorel (trad.)
821.111

The Legend of Podkin One-Ear (The Five Realms #1)
Kieran Larwood

Text and illustrations p. 6, 35, and 100 © Kieran Larwood, 2016

Illustrations © David Wyatt, 2016

All rights reserved

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparalela45.ro

SAGA CELOR CINCI TĂRÂMURI

CARTEA ÎNTÂI

Legenda lui PODKIN O URECHE

KIERAN LARWOOD

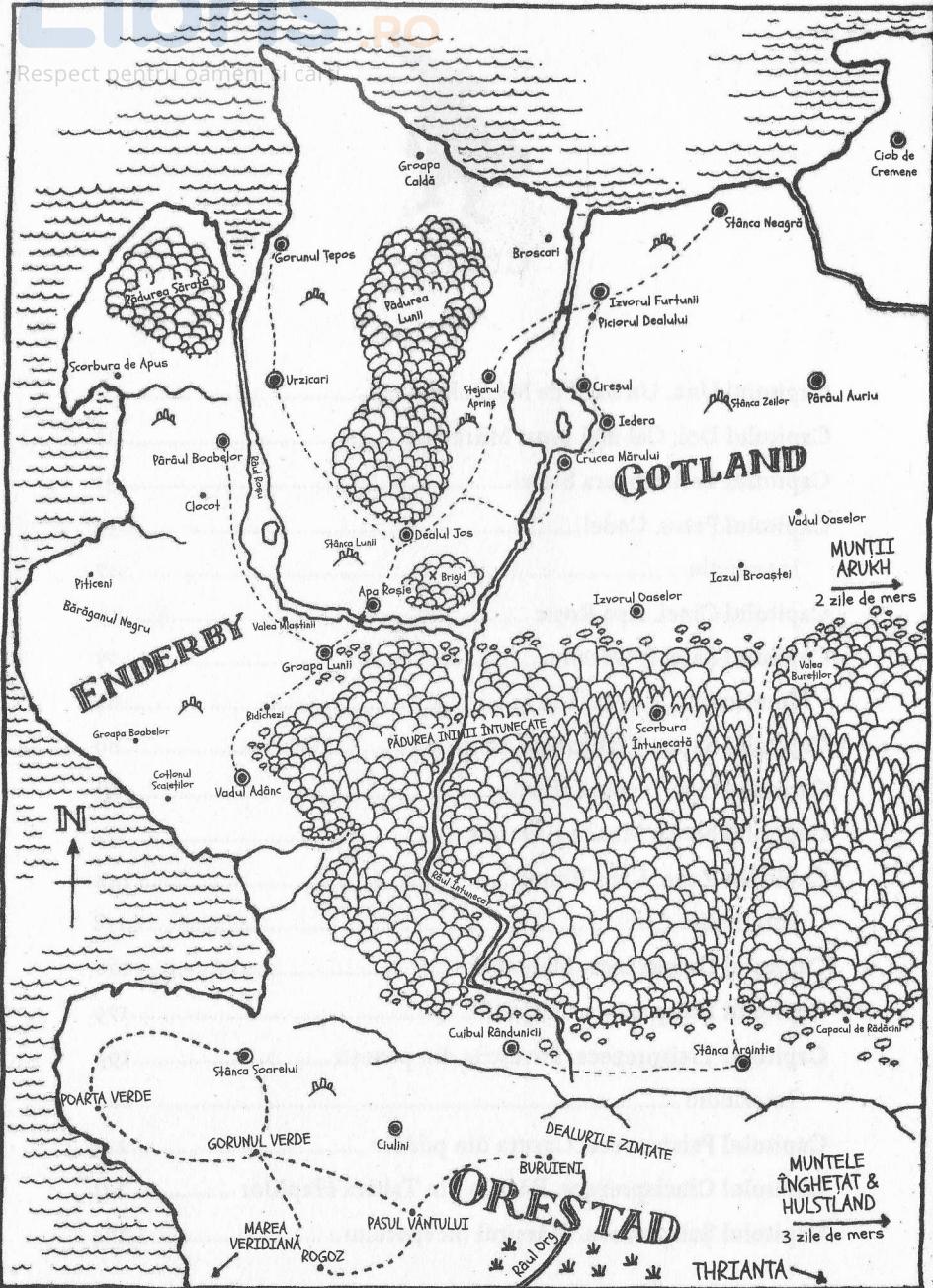
ILUSTRĂȚII DE DAVID WYATT

Traducere din limba engleză de
Viorel Zaicu

CUPRINS

Capitolul Unu. Un bard de Mărăciun	7
Capitolul Doi. Cel mai prost Mărăciun	15
Capitolul Trei. Gheara Stelei.....	31
Capitolul Patru. Cade!	39
Interludiu	47
Capitolul Cinci. Apa Roșie	59
Capitolul Șase. O Ureche	75
Interludiu	82
Capitolul Șapte. Vrăjitoarea din pădure	86
Capitolul Opt. Izvorul Oaselor	113
Capitolul Nouă. Moacă și Gutuie	132
Capitolul Zece. Laba Vulpiei	144
Interludiu.	158
Capitolul Unsprezece. Mercenarii	160
Capitolul Doisprezece. Pârjolul	179
Capitolul Treisprezece. Poveștile din povesti	199
Interludiu	220
Capitolul Paisprezece. Căruța din pădure	223
Capitolul Cincisprezece. Bătălia din Tabăra Hăplilor	241
Capitolul Șaisprezece. Sfârșitul începutului	274

CAPITOLUL UNU

Un bard de Mărăciun

Prrr, prrr, prrr, prrr.

Ecoul pașilor grei care înfruntă zăpada până la genunchi sparge tăcerea nopții.

O pătură groasă de zăpadă acoperă coastele largi ale Dealurilor Zimtate. Lumina lunii dansează peste ele, lăcărind ici și colo în șiraguri de scânteie, ca și cum cineva ar fi presărat praf de diamant peste întregul peisaj.

Totul e perfect – neatins, cu excepția unui șir subțire de urme care coboară spre ținutul împădurit de la poale.

Prrr, prrr, prrr, prrr – se aud pașii celui care lasă urmele. E cocoșat și istovit. Se ajută de un baston lung ca

să înainteze prin zăpadă. Ar fi putut fi un om bătrân, dacă n-ar fi trecut multe sute de luni pline de când călcase ultima oară un om prin acele ținuturi. Dacă te apropii de el, o să vezi că e un iepure. Merge în două picioare, cum făceau oamenii odată, are urechile ascunse sub gluga unei mantii grele de piele și privește cu ochi scăpărători în miezul înghețat al nopții.

Blana groasă de pe față și brațe e vopsită cu desenele albastre spirale cu care sunt însemnați barzii. Un iepure hoinar care spune povești. Un rătăcitor care nu duce cu el decât un rând de haine destrămate de atâta purtat și un cap în care sunt îndesate o mulțime de povești și basme: vechi, noi, rupte și cârpite. Cam orice poveste pe care ai auzit-o vreodată, și multe altele, încă nespuse.

Nu-ți face griji pentru că e afară în noaptea astă înghețată. Cu meșteșugul lui, e binevenit în orice colonie. Astă ține de tradiție și de legea tuturor celor Cinci Tărâmuri din Lanica. Vai celui care nu le respectă.

Prrr, prrr, prrr, prrr. Își face drum prin zăpadă, lăsând în urmă aburul respirației. Ascultă mai de aproape și o să auzi bombănelile pe care le scoate la fiecare pas. Dacă te apropii și mai mult, o să auzi clinchetele și plesnetele

mărgelelor de lemn pe care le poartă la gât. Și zornăitul enervant al buzunarelor din centura pe care o poartă la brâu și al oaselor agățate de ea.

Mărsăluiește cu un scop, ca și cum ar trebui să fie undeva și a întârziat. Dar unde să ajungă? De la el până dincolo de orizont nu sunt decât zăpadă și copaci. Bineînțeles, te gândești aşa doar până îți amintești că e iepure. Iepurii trăiesc sub pământ, în vizuini și colonii – la căldură, adăpostiți de frigul iernii.

Și chiar într-acolo se îndreaptă. Intră în pădure și merge printre copaci până în fața unor porți enorme, fixate în marginea unei movile. Dincolo de ele e Colonia Ciulini, unde ar fi bine să-l primească foarte călduros, altfel o să iasă urât.

Bum, bum, bum! Ciocănește cu capătul bastonului în lemnul de stejar și așteaptă un răspuns.

Pe vremuri, când iepurii erau niște chestii mici, îngrozite și tresăritoare, coloniile erau doar o serie de găuri și tuneluri în pământ. În epoca noastră sunt cu totul altceva: sate și orașe întregi construite sub pământ, complet ascunse privirii.

Bardul știe că înapoia porților sunt vizuini de cui cărărit și de târguit, ateliere, temple, biblioteci, cămări și zeci

de bucătării, care produc hrană pentru toți. Trebuie să fie soldați și vindecători, slugi, bucătari, fierari, țesători, croitori, olari și vopsitori. Iepuri bătrâni, iepuri tineri, iepuri săraci și iepuri nobili. Iepuri din toate stările, ascunși în casele lor confortabile și lunate de torțe din subteran, dispuse în jurul centrului coloniei: o vizuină lungă cu sală de festivități și un șemineu uriaș, rânduri de mese și, aproape întotdeauna, muzică. Muzică, zgomot și veselie – aşa le place iepurilor. Mai ales în seara asta, când e Ajunul Mărciunului: noaptea în care e sărbătorit cu un ospăț special Miezul Iernii, solstițiul de iarnă. Dimineață toți se așteaptă să găsească darurile lăsate de misteriosul Moș Iepurilă.

Și să asculte povești, desigur. Povești deosebite, spuse de un bard venit în vizită – asta dacă reușește să intre.

Bum, bum, bum! Bocăne din nou în ușă și se pregătește să-o facă iar când audă o voce înfundată de partea cealaltă.

— Bine, bine, vezi să nu-ți sară urechile! Vin acum!

Se mai aud și o mulțime de vorbe despre prostii care stau pe-afară în noaptea asta, dar, din fericire, lemnul greu le absoarbe pe cele mai multe dintre ele. Până la urmă poarta se deschide și pe zăpadă se varsă lumina

aurie a unei torțe. În crăpătura porții se ițește fața unui soldat trupesc.

— Pe Zeiță! Tu cine mai ești? întrebă el holbându-se la străin.

De sub glugă vine strălucirea unor ochi de un verde pal.

— Așa se vorbește cu un bard venit să spună povești în Ajunul Mărciunului? Asta e tradiția din Ciulini?

Soldatul are dimensiunile unui mic munte învelit în armură, dar ceva din făptura bardului îl face să tremure ușor.

— Mă scuzați, domnule! zice el și deschide larg poarta cu umărul. Poftiți în căminul nostru, în noaptea astă din Miejii Iernii...

— *Miezul Iernii, cap de păstârnac!* îl corectează bardul, intrând la lumină și căldură.

Porțile coloniei se închid în urma bardului, iar acesta își scutură cu un tremurat zăpada de pe umerii mantiei.

— Și acum spune-mi unde e șemineul, zice el pășind pe pavajul sălii de la intrare ca și cum ar mai fi trecut pe-acolo de sute de ori.

— Ce-o fi un „Miezul Iernii cap de păstârnac“? morăie paznicul, apoi se întoarce tropăind și îl urmează pe bard.

* *

Așa cum fiecare colonie e construită cu atenție în jurul vizuinii din centru, iepurii din ea sunt organizați în jurul căpitanului. El e conducătorul tribului, așa cum a fost tatăl lui înainte și va fi fiul lui după. El și soția lui iau toate hotărârile pentru trib, rezolvă toate neînțelegerile și organizează toate ospețele și festivalurile.

La Ciulini căpitan e Hubert cel Lat. Un uriaș burtos cu urechi pleoștite care-i atârnă până la genunchi și blănă cu pete albe și maro. Pe burta lui s-ar putea construi o casă. Stă pe tronul din capul mesei festive cu o coroană de mărăcini pe cap. Burta bălțată face cusăturile tunicii să plesnească. Cântă o melodie veselă despre Moș Iepurilă închis într-o vizuină și la picioarele lui se tăvălesc de râs toți iepurașii. Când îl vede pe bard se oprește, se ridică și întinde cornul cu băutură în semn de salut.

— Bine-ai venit, bardule! tună el cu o voce care face tavanul să vibreze. Bine-ai venit la noi în Ajunul Mărăciunului!

— Așa mai merge, mormăie bardul scuturându-și umerii mantiei de piele.

Își păstrează gluga pe cap, dar în lumina focului se văd foarte bine spiralele albastre de pe blana brațelor goale.

— Credeam că nu mai vii, zice Hubert. Dar Ajunul Mărăciunului e plin de surpize. Ai de gând să cânti pentru o cină?

Bardul chicotește.

— Vocea mea e prea bătrână și dogită pentru cântat, zice el așezându-se lângă semineu și încălzindu-și labele. Dar aş putea fi convins să spun o poveste sau două.

— Aduceți-i omului niște mâncare! Iute, fuga! strigă Hubert fluturându-și urechile către paharnici.

Aceștia dispar zoriți și se întorc repede cu un castron cu supă grasă de napi și o tipsie cu turtă de mălai. Bardul se repede la mâncare ca un iepure hămesit. După ce termină, se șterge la gură cu dosul labei.

— Cred că asta merită o poveste, zice el. Ce-ați vrea să auziți?

Iepurașii se strâng la picioarele lui și strigă în cor:

- Iepurașul vârcolac!
- Ipurele pescar!
- Podkin O Ureche!

— A zis cineva Podkin O Ureche? întreabă bardul instalându-se confortabil în scaun. Podkin Regele cu Coarne? Mergătorul pe lună? Podkin cuțitarul magic?

Cei mici dau din cap și chițăie de bucurie, iar bardul își încrucisează brațele și începe să-și ciupească barba.

— Știi câteva povești cu el, dar o să fie diferite de tot ce ați auzit voi. Nu scapări flăcări pe ochi și nu înfruntă iepuri uriași cu labele goale. Nici vorbă de aşa ceva...

— Atunci ce fel de povești sunt, bardule?

— De ce sunt diferite?

— De ce nu sunt cu ochi scăpărători și uriași?

— Sunt altfel, zice bardul, pentru că sunt *adevărate*. Si pentru că ochii scăpărători nu există decât în basme și în capetele prostute ale iepurașilor.

Face un semn cu mâna să înceteze gălgăia și începe.

CAPITOLUL DOI

Cel mai prost Mărăciun

Haplii! Mai întâi trebuie să aflați despre ei. Astăzi, slavă Zeiței, nu mai sunt decât o amintire urâtă. Ceva pentru speriat iepurașii noaptea. Dar când erau bunicii voștri tineri iepurii erau îngroziți de călăreții lor, de scrâșnetul metalului în noapte și de sunetul însăpăimănătoarelor cornuri de război.

Haplii!

Nimeni nu știe precis cum au apărut, ci numai că au fost văzuți prima oară într-o micuță colonie numită Izvorul Nisipurilor, sus la nord, în Enderby, unde Râul Roșu se întâlnește cu marea.

Acolo trăia un mic trib blajin de iepuri. Niște iepurași cu blana cenușie ca a samurilor, cărora le plăcea să pescuiască, să navigheze și să construiască bărci. Nu făceau necazuri nimănuși și nimeni nu le dădea cine știe ce atenție. Până într-o zi, când totul s-a schimbat.

Unii spun că ar fi avut în ei ceva din râu. Alții zic că au săpat prea adânc și au dat peste ceva blestemat și otrăvitor. Iar alții că erau opera vrăjitoarelor. Oricare ar fi motivul, peste noapte iepurașii din Izvorul Nisipurilor au devenit altceva. Ceva nefiresc și rău.

Colonia s-a schimbat. La început doar puțin, dar în cele din urmă au ieșit prin ea țepușe de metal care arătau ca țepii otrăviți ai unui porc spinos, iar terenul din jur s-a ofilit și s-a înnegrit. Apele Râului Roșu au devenit negre și stricătoare în curgerea lor. Animalele de prin păduri și ape fie au murit, fie au ajuns niște umbre distruse ale celor care fuseseră. Lumea a numit colonia Gorunul Țepos și a început s-o oculească. Dar asta n-a fost de mare folos.

Pe urmă vechii iepuri din Izvorul Nisipurilor au ieșit la suprafață, numai că de data asta nu mai erau de recunoscut. Erau îmbrăcați din cap până-n picioare într-o

armură de fier. Un metal cu care iepurii nu au de-a face – ar otrăvi-o și pe Zeiță însăși.

Iepurii din Izvorul Nisipurilor nu s-au mulțumit doar să-l topească și să-i dea formă. Au reușit să se contopească cu metalul. Fierul părea să le iasă chiar din piele. Le curgea prin vine și le inunda ochii, dându-le o culoare ruginie și un aspect de pustiu. Iepurii au folosit metalul ca să modifice și creaturile din jurul lor: șobolanii uriași prostănaci pe care iepurii îi folosesc la cărat și corbii negri care trăiau în pădurile din apropiere. Le-au transformat în mulțimi tipătoare de harpii metalice.

Când au ieșit din Gorunul Țepos, au început să devoreze și să distrugă. Cei care se temeau de ei le-au spus Hapli.

Dacă ajungeau la o colonie, o distrugeau. Omorau căpitanul, cu fiili lui cu tot. Făceau fărâme toți războinicii, apoi luau jumătate din populație ca să o *preschimbe* în Zeiță știe ce... Ceilalți rămâneau cu o viață de mizerie: produceau mâncare și lucruri pentru noii stăpâni, fără să știe când aveau să fie ridicați și ei, în vreo noapte plină de bocete.

A fost o epocă întunecată pentru toată iepurimea.